

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van
Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe
der Societeyt Iesv**

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

XXII. Wat'er voor-ghevalen is in't jaer 1637.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

Godt ontsteken zijnde, alle dese boose machteloose geesten, sal doen verdwijnen: Ghelijck een licht stroo dat van eenen stercken wint verdreven wort, soo dat men niet en weet waer het hencen gestoven is. Alsoo is't, ende noch lichtier dat men dese op-geblaesen hooverdige geesten verdwint. Ick en wille niet seggen dat hy onsterck is; want door Godts toe-laeten is hy seer sterck, besonderlijck voor een swacke ziele: Hy is eenen grooten konstenaer, ende seer behendigh in sijne aenslaegen: Daerom mach ieder een wel op sijn hoede zijn, met een vast betrouwen op de hulpe ende bystant Godts. Ick wille hier by voegen, hoe ick my in dese dingen gevoele. Segge dan, dat ick alle de crachten mijn der ziele, inende door Godt ontsteken vinde als met eenen heeten brandt, ende over grooten haet tegen alle die boose geesten der helle, om door Godts machtige handt, tegen hun alle te vechten ende te vrecken dat sy in de zielen der menschen oyt gedaen hebben, of tot het eynde des wereltds sullen doen.

XXII. CAPITTEL.

Wat'er voor-gevallen is in't jaer 1637.

S. 1. *Christus verthoont haer sijn droefheyt over de sonden der menschen.*

Als wanneer sy inde Hooft-kercke de Misse hoorde van't Alderheylighste Sacrament, ende met een nederigh gemoet van haeren Salighmaecker verfocht, dat hy sich soude geweerdighen haere arme ziele met sijn genaedighe ooghen t'aensien: verthoonde, sich Christus aen Agnes heel overdeekt van wonden, ende gaf haer te kennen, dat hy door de sonden der menschen soo deerlijck mishandelt wiert, besonderlijck

lijck door de gulfigaers, dronckaers, onkuyfliche, hoo-
veerdighe, eergierighe, grammoedighe, ende nydighe
Christenen : van de welcke heel de wereltd overlac-
den is. Den overdaet in't eten, drincken, ende kleedin-
ghe, scheen den ghewonden Heere weder te drucken,
ende te doen beswijcken : d'ydelheydt van die tijden,
ende meer andere sonden schenen hem slaghe op slaghe,
ende wonde op wonde te geven. Soo dat hy als beven-
de scheen te staen, ende t'allen oogeblick neder te
vallen. Sy verstont dat dese bevinghe, ende dit perijck-
kel van nederfaeken, beteeckende dat de H. Kercke
op sommighe plaetsen wanckelde met perijckel van
te beswijcken, ende dat door de voorseyde sonden der
Christenen.

Dit gesicht veroorsaecte in haer ziele soo groote
droefheydt, dat sy door den dagh niet bestandigh was
haer bitter medelijden te versetten : niet teghenstaen-
de, dat sy sich haer dien dagh meer dan sy placht tot
uytwendighe dinghen begaf, om dese weemoedigheyt
te verdrijven. Sy keerde naer den noen wederom tot
de selve kercke om 't Lof aldaer te hooren : als wan-
neer den gewonden Salighmaecker sich wederom ver-
thoonde inde selve gedaente. Haer voorseyde droef-
heydt en wiert alsdan niet alleenelijck vernieuwt, maer
oock grootelijcks vermeerderd : want sy van Christus
berispt wiert, om dat sy haere vorighe droefheydt ende
medelijden hadde soecken te versetten, ende niet meer
geneghen gheweest om mede-deelachtigh te zijn van
sijn bitter lijden. Door dese Goddelijcke berispinghe,
die sy seer redelijck vonniste, was haer medelijden soo
overtolligh, dat sy van schaemte niet en wiste waer
sich keeren of laeten. Sy keerde sich dan tot Christus
self,

120 *Leven vande Weerdighe*
felf, vergiffenisse van hem biddende, ende segghende: *Heere ende Godt van mijn herte, waer sal ick my van waensschijn verberghen, in dese tegenwoordighe benoutheden?* Ende sagh te samen op den selven stont, dat het herte vanden eeuwighen Sone gheopent stont, t'welck haer tot een herberge ende tot een wooninghe geschoncken wiert, om in't selve te verblijven.

Dese over groote goetheyt van haeren genaedigen Saligh-maeker, die sijn selven tot haere vaste woonplaetse ghegheven hadde, praemde haer om haere ziele t'erstont oock door de Biechte van dese vleckte te suyveren, over de welcke sy van Christus berispt was gheweest. Sy vertrock dan van die Kercke tot haeren Biecht-vader, sprack ootmoedelijck haere schult, ende verfocht sijn ghebeden, om haer hertneckighe nature, soo sy seght, te veroveren, ende onder de voeten te brengen, gemerckt dat sy in't voorgaende gheval met haer groot leetwesen ghemerckt hadde, soo ghewilligh niet te zijn om met Christus te lijden, als sy behoorde te wesen.

§. 2. *Bedroeft zijnae om t'achterdencken van haeren Biecht-vader, dat sy vanden quaeden geest bedrogen wiert; wort van Godt getroost.*

TEr oorfaecke dat haeren tegenwoordigen Biechtvader vele vremde saecken uyt haeren mondt hoorde, ende in haere schriften las: Hadde hy ghelijck andere voorgaende Biecht-vaders eenigh nadencken, of hier onder misschien bedrogh schuylde, dat met alle neerstigheyt diende gheweert te worden. Hy gaf haer dese vreesse te kennen: T'welck haer seer onrustigh maeckte. Want al-hoe-wel sy inden gront versekeringhe

ringhe voelde, dat dese dinghen van Godt voort quamen; Nochtans niet willende op haer selven steunen, maer op de gene die Godt in sijn plaetse ghestelt heeft, wiert sy door dit nae-dencken van haeren Biecht-vader niet weynigh bedroeft, ende ontstelt; ende dien te meer, hoe den Biecht-vader dickwilder dese vreesse te kennen gaf. Sy bekent, dat haere ontsteltenisse, niet en quam tot het binnenste van haere ziele, alwaer de vorige kalmte bleef dueren: Maer dat het onderste deel der ziele hier door seer verdrietigh wiert.

Sy offerde haer selven, om seer bescheedelijck alles te schrijven, sonder van haeren t'weghen oock door een letterken de waerheydt te verkrencken, t'welck sy t'allen tijden grootelijckx schroomde: Verklaerde aen Godt in haer ghebedt, dat sy gheensints en begheerde oock in't minste van hem, of sijnen heyligen wille, af te wijcken: Vraeghde van haeren Saligh-maeker met een innigh beklagh, waerom dat hy dese benautheyt toeliet, die scheen een groot beletsel te wese, om vrymoedelijck tot hem te naerderen; naedemael hy wel wiste, dat sy niet voor hadde, als hem alleen te besittē.

In dit ghebedt verthoonde sich Christus aen dese bedruckte ziele, haer voorhoudende hoe dat hy in dit leven vele op-spraecken, bespottighen, ende slaeghen gheleden hadde, die niet te verghelijcken waeren by al dat sy leedt, of konde lijden; ende haer verwekkende om hem in soodaenigh lijden te volghen. Sy hoorde alsdan dese woorden: *Wie is'er onnoeselder in alles geweest, als ick? Onsfanght dit lijden geerne ende gewillighlijck ter liefde van my: Gelijk ick dry-en-dertich jaeren geerne ende gewillichlijck voor u geleden hebbe. Dit hebbe ick geleden naer den wille van mijnen hemelschen Vader, in*

Q

xiens

Wiens oogen ick sonder schult was, al was mijn onnooselheyt voor de menschen verborgen. Ick sal u oock voor d'oogen van mijnen hemelschen Vader onnoosel kennen, in't ghene waer van ghy in d'oogen der menschen beschuldigh wort. In dese selve inspraecke verstont sy van Godt, dat haere ziele aen Godt aengenaem, ende met de Heyligh-maeckende gratie bekleedt was, door de welcke sy noch veelschoonder voor Godts aenschijn soude worden: Niet teghenstaende dat dese schoonheydt van haere ziele aen de menschelijke ooghen ende oordeelen verborgen bleef. Godt leerde haer te famen, dat diergheelijke onghegrunde oordeelen der menschen, tot suyveringhe onser ziele, ende tot meerdere ghelijckheyt der ziele met onsen Saligh-maecker, toe-ghelaeten worden.

Hier door was sy gheheelijck over-ghegeven, om alle haer leven alle teghenspraecke, ende veroordeelighen te verdraeghen, die soudent voorvallen; ende menighmael voor-gevalen zijn: Niet anders wenschende, dan voor Godts ooghen onnoosel bevonden te worden.

S. 3. *Leght den last vande kinderen t'onder wijfen op*
Joanna van Randenraet.

ALen was haeren ouderdom niet seer groot, nochtans de krachten van haer kranck lichaem waren door uytwendighe, ende principaelijck door inwendighe onsteltenissen, soo seer verswackt, ende afgheteert, dat het haer niet moghelijk was, den arbeyt te vervoorderen, die sy tot noch soo loffelijck besteedt hadde, in't vergaederen ende onderwijfen der kinderen inde Caristelijcke Leere. Dus was haere sorghe,

ghe, dat dit heyligh ende goddelijck werck, 't welck sy begoft hadde, van andere (die naer den gheest, ende naer de krachten des lichaems bequaem waeren) soude inghevolght worden, sonder te verslappen: Overfulcks, *Ioanna van Randenraedt*, die lanck te voren haere medehulpfster geweest was, wiert als nu van haer ghestelt, om haere plaetse voortaan te bekleeden, ende d'opperhandt hier in te hebben. Sy was wel gherust, dat *Ioanna* met alle vierigheydt dit ampt bedienen soude: Maer ghemerckt dat de schouderen van eenen mensch onbestandigh waeren, om soo grooten ende wijd-verspreyden last te draeghen, badt Godt seer yverlijck, dat vele Dochters door desen profijtigen ende heyligen Drift mochten ontsteken worden; ende dat de ghene die haer teghenwoordighlijck met het onderwijfen der jonckheyt bemoeyden, met meer andere in bequaemheydt ende vierigheydt mochten vervoorderen. Dit wenschte ick aen alle zielen, seght sy, maer besonderlijck aen de ghene die volgens haeren roep dit werck beneerstigen. 'T welck Godt Almachtich wil geven, om vele zielen uyt de netten des duyvels te trecken; ende de selve met ons inde haven der eeuwige salicheyt te brengen.

S. 4. *Verstaet van Godt t'gene Joanna socht te verbergen.*

Joanna (die seer vermijdt was, soo aen *Agnes* haer Meesterse, als oock aen den Biecht-vader, haere inwendighe verholentheden kennelijck te maecken, naementlijck als'er iet voorviel, dat uytnemende was, ende tot grootachinghe van haeren persoon konde strecken) hadde iet versweghen dat sy door last des Biecht-vaders, rechtsinnighlijck aen haere Meesterse hadde moeten te kennen gheven. *Agnes* verstont van

Q 2

Godt

Godt, dat sulckx gheschiet was, Ende vraeghde van *Ioanna*, of sy alles naer behoorte volghens het bevel van den Biecht-vader veropenbaert hadde: Segghende van Godt verstaen te hebben, dat'er iet dies aengaende ontbrack. Hier door wiert *Ioanna* beschaemt, ende ghepraemt om te openen, dat sy gheerne soude bedeckt hebben: Kende sich schuldigh, ende verklaerde rechtsinnighlijck dat haere Meesterse door Godts inghevinghe te voren van Godt verstaen hadde.

§. 5. *VVaer Godt vertreckt, als hy vande sondaeren verstoeten wort.*

MEt groote droefheyt overvallen zijnde, soo over haere eyghen sonden, als over de sonden van andere; ende overweghende hoe grootelijckx de goddelijcke Majesteit van de sondaeren vergramt, ende tot straffe verweckt wordt: Badt hem ootmoedelijck om ghenade, ende om sijn rechtveerdighe ende straffende handt te laeten sincken, al was 't dat wy de straffen soo seer verdient hadden.

In dit ghebedt vraeghde sy vriendelijck van haeren Saligh-maecker: *VVaer hy sich hiel, als hy van 't meeste deel der menschen verstoeten wiert, ende door soo vele ende groote sonden verweckt, om de geheele werelt terstont te niet te doen. Ende kreegh dese antwoord: In u herte, ende in alle de gene die mijnen wille volbrengen, my niet uytstotende door doodelijcke sonde. In dese herten toeve ick my: ende aldus vergete ick mijn straffen te gebruycken.*